

"Vit ivaðust ikki"

Konfirmatiónin var fyrri okkum nakað náttúrligt, ikki bert nakað sum skuldi fáast frá hondini. Vit játtaðu at vit vórðu doypt. Men hátíðin aftaná hendingarnar í kirkjuni gjørdi ikki dagin verri, siga fyra gentur sum seinasta sunnudag vórðu fermdar í dómkirkjuni í Havn.

Vit eru stóð inni í kóri í dómkirkjuni í Havn. Tað er hós-dagur, uttanfyri hoyrist hugettin og Norska Lova sveigjar eitt sindur uppi undir loftinum. Stólarir eru tómar og tað er kaldligt inni.

Inni í kór sita fyra ungar gentur. Seinasta sunnudag vórðu hesar fermdar í dómkirkjuni og nú vilja tær greiða eitt sindur frá, hvat tær halda um konfirmatiónina. Presturin Bjarni Bæk er eisini hjástaddur.

Seinasti mánaðurin hevur verið eitt sindur orvisi hjá hesum fyra gentum. Tær hava gingið at lesa, gingið til prest og tær hava kanska hoyrt meir um okkara átrúnað hendan mánaðin enn tær nakrantíð fyrr hava gjørt. Tær hava lisið í biblíuni og tær hava prátat um tær ofta torskiðu hugtøkini, sum ofta verða havd á munn í fólkakirkjuni.

Játtaðu

Endamálið við konfirmatiónini er at jatta at ein varð doyptur sum barn. Tað er upp til ein sjálfan um ein vil ferast ella ikki.

Hví avgjördu tú, at tú skuldu konfirmerast, var hetta tí tí vilda jatta dýpin ella var hetta nakað tí gjördu, tí óll hini gjördu tað. Ella var tað veislun og gávurarnar aftaná konfirmatiónina sum vórðu lokandi?

–Hjá okkum var einki ivamál, vit vildu jatta okkara dýp í konfirmatiónini, siga allar vit ein munn.

–Men hátíðarhaldið aftaná og gávurarnar gera ikki konfirmatiónina veri.

Tosa um Guð

Meðan konfirmantarnir hava gingið at lesa, hava tær tosað nógv um víðurskiðini við Guð.

–Vit hava tosað nógv um guðsrelatiónina. Hvussu Guð er móti okkum og vit móti honum, siga tær.

Her kemur presturin innilum.

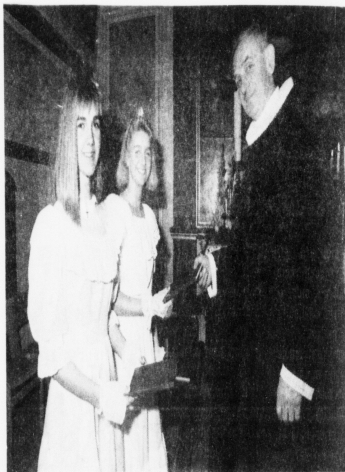
–Vit hava tosað nógv um hvat Guð ger móti okkum og okkara víðurskið við Guð. Men hetta er bygt á teknið vit fingi í dýpinum, sigur Bjarni Bæk.

Skilja ikki prest

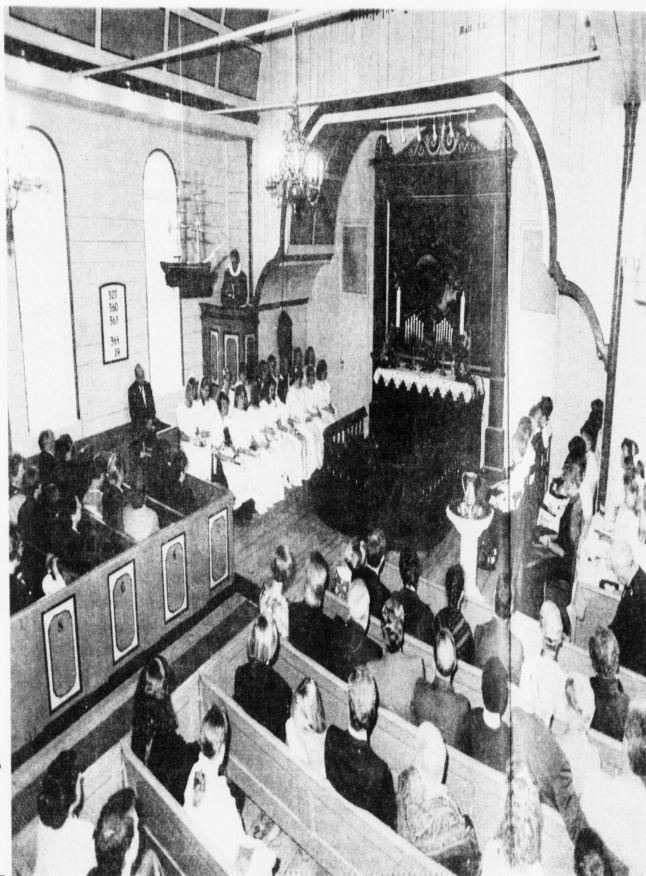
Tær fyra genturnar hava allar gingið í kirkju av og á.

Hvat fí- tí hvarur tá prestur predikar, skilja tit tað sum hann ber fram?

–Vit halda at tað ofa er ringt at skilja hvat prestur meinar við. Men vit halda, at vit eru betri fyrri nú aftaná at vit eru konfirmeraðar at skilja predikuna.

Fremst á myndini siggja vit Edna Mørkøre, aftast Anna Rein

Orð: Justinus Eidesgaard
Myndir: Jens Kristian Vang

spenar áðrenn vit skuldu konfirmerast. Vit óttast fyrri, at vit skuldu gera nakað skeivt. Men tað gekk sera væl, siga tær.

Vilja ferast

Bjarni Bæk, er tað óll børn í kirkjulíðnum, sum ynskja at konfirmerast?

–Eg haldi, at børnini hava góðan hug til hetta. Eg veit ikki um nakran, sum ikki vil konfirmerast innan fólkakirkjuna. Og eg rokni við, at um so var, so hevði eg frett um tað.

–Men hóast ein ikki vil konfirmerast, so stendur dópurin við. Tað kann vera at Guð smíllast at okkum, um vit ikki vilja konfirmerast, men vit eru hansara børn. Hann ræður øllum.

–Konfirmatiónin er ein náttúrligur partur av víðurskiðinum hjá fólki til Guð og kirkjuna. Eg trúgvi ikki at fólk lata børnini doyða mekaniska. Tey leggja dent á við dýpinum, at Guð kann sær okkum og vil geva okkum nakað, sigur Bjarni Bæk.

Selt frá

Fyrr var fermin ein próvøka. Tá kundi henda at onkur konfirmantur var settur frá, um hann ikki dugði nógv væl.

Her er ein lítil saga um ein konfirmant, sum dumpaði í kirkjuni. Hendan skemtiliga søga verður tíðum nýtt í veislum.

Drongurin skuldi siga salmarandi "Se den Guds Lamb...." Men tað stóð sum í bergi, so fast. Árið eftir hugsar prestur: "Eg má heldur lata hann siga sama þingið, nú má hann so duga tað. Og hann dugir. Hann tróar hátíðarlaga: "Se den Guds Gimber...." Prestur harkar og vil rætta, minnr á at tað eitur "Se den Guds Lamb...."

Men drongurin stendur við silt: "Var tað lamb í fjør so er tað gimbur í ár."

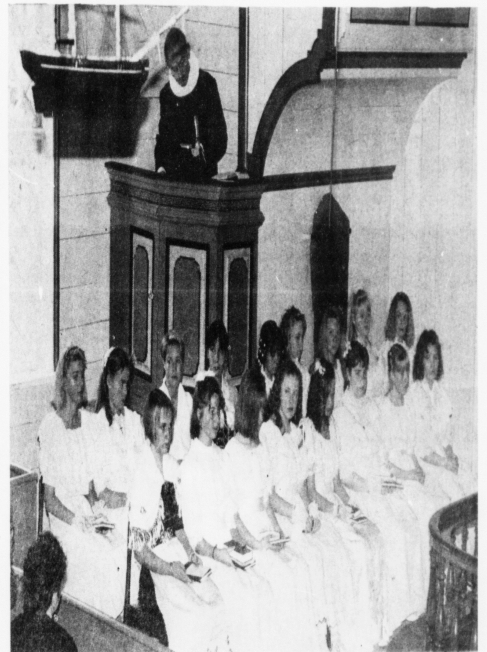
Í dag flenna vit, men fyrr var tað ramasti álvari og tað var ein óbótlig skomm ikki at klára konfirmatiónina.

–Í dag kemur tað ikki fyrri, at nakar verður settur frá, sigur Bjarni Bæk.

Hvat bjóðar kirkjan?

Eru tit nøgd við hvat gongur fyrri seg í kirkjuni. Halda tit at kirkjan ger nógv mikil fyrri tæy ung?

–Nei, vit halda, at tað gongur nakað strívið fyrri seg í kirkjuni, kirkjan kundi kanska gjørt nakað meir fyrri tæy ung. Men hinvagin, so hendur nógv í Meinheitshúsinum. Har eru nógv tiltek

fyrri tæy ung, so einum nýst ikki at keða seg, siga tær fyra genturnar.

Góðan fœring

Eitt av endamálinum við konfirmatiónini er at tæy ung skulu fáa ein góðan fœring, nú tæy standa á gátini til vaksnamamálvið.

–Eitt evni, sum hava viðgjørt nógv, nú vit gingi at lesa var Náðin. Og vit halda, at vit hava fingið tað prentað inni okkara hovið, at Guð fer ikki við okkum sum vit hava uppið, men vit fáa fyrirgeving, siga konfirmantarnir.

–Hetta haldi eg er av stórum týdningi fyrri børnini, tí tæy kunnu altíð kroyka seg í hetta seinni í lívinum. Mannalýndið er sólslíð, at vit renna okkum fœri í lívinum, antin við vilja ella av óvart. Tá er tað gott at hava eitt stað har vit fáa ein møguleika. At fáa Guð at nullstilla okkara syndabláð, sigur Bjarni Bæk.

–Konfirmatiónin er eisini ein spurningur um identitet, um ein er eitt Guðs barn. Eg royni í hvussu er at geva eina fjálga mynd av víðurskiðinum við Guð. Hetta verður flutt yvir á móðirbarn kensluna og soleiðis sá Jesus eisini forholdið millum Guð og menniskjuna, sigur Bjarni Bæk.

Bjarni Bæk konfirmerar. Aftast vinstrumegin siggja vit Rannvá Skála og høgra megin Bjaria Arge

Ov ung

Børnini eru um 14 ára aldur, tá tæy verða konfirmeraði. Er tæy tá búgvin at taka stóðu til dýpin?

–Tað kann altíð prátast um tað. Tæy eru børn og hóast tað ikki børn. Tað er ein víðkæmur aldur. Men

tæy eru opin og seta spurningar við nógv í lívinum. Eg haldi at nú útlendska árinid er so stórt, serliga gjøgnum sjónvarpsrásirnar, so fáa børnini so nógvur trupuleikar at taka stóðu til, at tað er í tókum tíma um 14 ára aldurin, at tæy fáa setti nokur ting uppá pláss, sigur Bjarni Bæk.

Ikki fyrrskrið

Konfirmatiónin er ikki

Framhald á síðu 14

